

РЕШЕНИЕ

№ 3193

гр. София, 14.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 01.06.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мирослава Керимова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Юлия Раева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на
прокурора Явор Димитров, като разгледа дело номер **2164** по описа за **2012**
година докладвано от съдия Мирослава Керимова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс
(АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания
(ЗАНН).

Образувано е по жалба на [фирма] против решение от 18.01.2012г. по НАХД №
3840/2011г. на СРС, НО.

Претендира се незаконосъобразност на обжалваното решение поради нарушение на
материалния закон и необоснованост. Твърди се, че РС неправилно е преценил всички
доказателства по делото, като не е обсъдил всички възражения и доводи, поради което
е достигнал до погрешно заключение. На следващо място се претендира маловажен
случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Твърди се, че касае за формално нарушение на
чл. 6 ал.2 от ЗМИП; нарушението било извършено за първи път. Излагат се подробни
съображения в насока неправилност на заключението, че „М. К. & К. Б.” ЕООД е с
неопределен рисков профил и че от това са настъпили неблагоприятни последици за
националната сигурност на РБългария.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява и не изпраща
представител.

Ответникът ДАНС, редовно уведомен, се представлява от юрк. Х. , която оспорва
касационната жалба. Заявява, че нарушението не е маловажно. Представя подробни
писмени бележки.

СГП чрез прокурор Д. взема становище за неоснователност на касационната жалба.

АССГ в настоящия касационен състав, след извършена служебна проверка за допустимост на касационната жалба, приема същата за допустима като подадена в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН, решението на РС подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в [Наказателно-процесуалния кодекс](#), и по реда на [глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс](#).

Съгласно разпоредбата на чл. 348. (1) от НПК: Присъдата и решението подлежат на отмяна или изменение по касационен ред: 1. когато е нарушен законът; 2. когато е допуснато съществено нарушение на процесуални правила; 3. когато наложеното наказание е явно несправедливо.

Съгласно разпоредбата на чл. 218 ал.2 от АПК: За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

При извършена служебна проверка за валидността и допустимостта на решение от 18.01.2012г на СРС по нахд № 3840/2011г, АССГ в настоящия касационен състав приема, че решението на РС е валидно и допустимо.

По наведените в касационната жалба възражения за нарушения на материалния закон и необоснованост на съдебния акт, касационната инстанция приема следното:

СРС е събрал относимите доказателства за установяване на фактите по делото, въз основа на които е направил правните си изводи, като е приел фактическа обстановка, която се споделя от касационната инстанция. Дори и РС да не е отговорил на всяко едно от възраженията на жалбоподателя с нарочни мотиви в решението си, същият съд правилно и законосъобразно е приел, че наказващият орган е издал обжалваното НП при спазване на процедурата по установяване на нарушението и налагане на съответстващото му наказание.

След анализ на събраните относими, допустими и необходими за установяване на съставомерността на деянието доказателства, РС е приел, че: на 01.07.2009г е сключен договор за допълнително доброволно здравно осигуряване между „М. К. & К. Б.” ЕООД, представлявано от Е. А., генерален директор и А. Б., административен директор и [фирма], представлявано от К. В., главен изпълнителен директор и Т. Молдован, изпълнителен директор, съгласно който осигуряващият възлага, а осигурителят приема и се задължава да обезпечи срещу договорената премия групово допълнително здравно осигуряване на работещите по трудово правоотношение с осигуряващия към момента на сключване на договора, както и на членовете на техните семейства по списъци – приложения и при условия описани в договора. РС правилно е приел, че към датата на сключване на посочения договор [фирма] е извършило идентификация на действителния собственик на „М. К. & К. Б.” ЕООД единствено като се снабдило с разпечатка от търговския регистър на АВ към МП. В решението са изписани съставените АУАН и издаденото въз основа на него НП, с което на АД е наложена имуществена санкция в размер на 3 000лв на основание чл. 23 ал.4 във вр. с ал.1 от ЗМИП за нарушение на чл. 6 ал.2 от ЗМИП. Изложената фактическа обстановка се споделя от касационната инстанция.

Касационната инстанция приема за правилен извода на РС за реализиране състава на чл. 23 ал.4 във вр. с ал.1 от ЗМИП за нарушение на чл. 6 ал.2 от ЗМИП.

В тази насока не споделя извода на касационния жалбоподател за нереализиран състав

на нарушението.

Съгласно разпоредбата на чл. 6 ал. 2 от ЗМИП: Лицата по [чл. 3, ал. 2 и 3](#) идентифицират физическите лица, които са действителни собственици на клиент - юридическо лице, както и предприемат действия за проверка на тяхната идентификация в зависимост от вида на клиента и нивото на риск, което произтича от установяването на клиентските отношения и/или на извършването на сделки или операции с такъв вид клиент. При липса на друга възможност идентифицирането може да се извърши чрез декларация, подписана от законния представител или пълномощника на юридическото лице. Условията и редът за идентифициране и проверка на идентификацията, условията и редът за освобождаване от задължението за идентификация, както и формата и редът за подаване на декларацията, се определят с правилника за прилагане на закона. Дружеството-жалбоподател се води задължено лице по смисъла на чл. 3, ал. 2, т. 4 ЗМИП, което е било длъжно преди подписване на горепосочения договор от 2009г за групово допълнително здравно осигуряване, да идентифицира действителния собственик на клиента си като използва способите по чл. 6 ал.2 от ЗМИП във вр. с чл. 1 ал.1 и ал.2, чл. 3 ал.3 и чл. 11 от Правилника за прилагане на мерките срещу изпирането на пари. Характерът на тази превантивна дейност, обусловена от целта на закона да се предотврати използването на финансовата система за целите на изпирането на пари и финансирането на тероризма, поставя още по-високи изисквания към задължените лица, а именно да установят физическите лица, които са действителни собственици на клиент - юридическо лице, както и да предприемат действия за проверка на тяхната идентификация в зависимост от вида на клиента и нивото на риск, което произтича от установяването на клиентските отношения и/или на извършването на сделки или операции с такъв вид клиент. В конкретния случай дружеството-жалбоподател е идентифицирало единствено юридическото лице, което е страна по сключената сделка чрез представена разпечатка от Търговския регистър на Агенция по вписванията към министерство на правосъдието. Задълженото лице е следвало да идентифицира и физическите лица, които са действителни собственици на неговия клиент чрез попълване на декларация, подписана от законния представител или пълномощника на ЮЛ, която да съдържа реквизитите по чл. 11 ал.2 от ППЗМИП.

Като не е идентифицирало действителния собственик на клиента си по договора от 2009г за групово допълнително доброволно здравно осигуряване, АД е извършило административно нарушение по чл. 6 ал.2 от ЗМИП, което деяние е наказуемо по чл. 23 ал.4 във вр. с ал.1 от ЗМИП.

Правилно не е приложена разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН: Нарушението е формално и застрашава защитените обществени интереси в значителна степен, независимо от настъпването на допълнителни, несъставомерни вредни последици. Тъй като нарушението е извършено от юридическо лице, въпросът за неговата субективна страна не следва да бъде обсъждан, защото в случая се касае за ангажиране на отговорност, която е обективна и безвиновна, чрез налагане на имуществена санкция. От това следва и изводът, че при реализирането ѝ не следва да се анализира липсата, респективно наличието на вина у представляващия дружеството или у други лица, свързани с осъществяване на дейността му, нито да се определя нейната форма.

Касационната инстанция споделя мотивите на РС в насока липса на съществени процесуални нарушения в процедурата по издаване на оспорваното НП и компетентността на актосъставителя и наказващия орган.

Относно наложеното наказание СРС е изложил съображения защо приема определеното наказание за справедливо и същите се споделят от касационната инстанция.

По изложените съображения настоящият съдебен състав не намира основания за отмяна на обжалваното решение и същото следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 18.01.2012г. по НАХД № 3840/2011г. на СРС.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.